

- w dniu 10 maja 2007 r. zawarła umowę o wykonanie prac na terenie przejścia granicznego Preševo nr 04SERO 1105004;
- zapłaciła za projekt rekonstrukcji przejścia granicznego Preševo;
- udzieliła zamówienia na wykonanie prac Putevi Užice A..D. i opłaciła je;
- dokonała wyboru E GIS BCEOM International s.a. jako organu nadzorczego i za ten nadzór zapłaciła kwotę 180 850 EUR w wykonaniu umowy o rekonstrukcję i nadzór nr 06SERO 1102/008-1713 81 zawartej w dniu 16 grudnia 2008 r. oraz w wykonaniu umowy nr 04SERO 1105/00 1-162954 zawartej w dniu 24 września 2004 r. o wartości 606 276,39 EUR;
- nabyła wyposażenie przejścia granicznego (kontener, szlabany itp.);
- uczestniczyła w rekonstrukcji jako inwestor i bezpośrednio koordynowała i nadzorowała swoją inwestycję przez swoje biuro w Belgradzie.

Skarżąca twierdzi, że EAR poprzez wspomniane działania dokonała niedopuszczalnej ingerencji w jej legalne i prawnie chronione oczekiwania oraz w prawa, z których mogła korzystać do grudnia 2007 r. (w odniesieniu do sprzedaży) lub do 7 maja 2009 r. (w odniesieniu do uprawnień w ramach terminalu towarowego odpraw celnych). Te oczekiwania i prawa są wyrazem prawa do ochrony własności, które jest jednym z praw podstawowych, chronionych m.in. przez art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Ponadto wspomniane zachowanie EAR stanowi oczywiste i poważne naruszenie ogólnych zasad prawa, w tym przypadku są to głównie zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, prawo do ochrony własności, zasada proporcjonalności i zasada przejrzystości. Na oczywisty charakter i powagę naruszenia wskazuje m.in. wysokość szkody poniesionej przez skarżącą.

Po drugie, skarżąca odniosła szkodę majątkową w wyniku działania EAR z powodu:

- utraty zysku ze względu na brak możliwości uzyskania przychodów z działalności towarowego terminalu odpraw celnych, przy czym szkoda wynosi 56 838 141 EUR;
- utraty zysku ze względu na brak możliwości uzyskania przychodów ze sprzedaży na terenie przejścia granicznego Preševo, przy czym szkoda wynosi 46 800 000 EUR;
- utraty przychodów ze względu na brak możliwości uzyskania czynszu i innych przychodów z centrum handlowego w bezpośrednim sąsiedztwie przejścia granicznego Preševo, przy czym szkoda wynosi 42 681 600 EUR.

Po trzecie, szkoda poniesiona przez skarżącą jest jednoznacznie wynikiem działań „rekonstrukcyjnych” zaplanowanych i przeprowadzonych przez EAR na terenie przejścia granicznego Preševo.

Poza tym EAR miała pełną znajomość faktu, że skarżącą jest posiadaczką wspomnianych wyżej praw na terenie przejścia granicznego Preševo, wobec czego świadomie naruszyła prawa skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-588/10)

(2011/C 89/41)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias, E. Lefteriotou i X. Basakou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 listopada 2010 r. „wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)” w części dotyczącej korekt finansowych na niekorzyść Republiki Greckiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Republika Grecka wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/668/UE z dnia 4 listopada 2010 r. „wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)”, notyfikowanej jako dokument nr C(2010) 7555 wersja ostateczna i opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* L 288 z dnia 5 listopada 2010 r., s. 24 (Dz.U. L 288, s. 24), w części dotyczącej korekt finansowych na jej niekorzyść w zakresie a) pomocy bezpośredniej — grunty uprawne, b) uprawy tytoniu, c) zasady wzajemnej zgodności, d) suszonych winogron, e) wysp Morza Egejskiego oraz f) premii na zwierzęta.

W odniesieniu do korekty dotyczącej pomocy bezpośredniej — grunty uprawne skarżąca powołuje się w pierwszej kolejności na brak ważnej podstawy prawnej stosowania dawnych wytycznych do nowej wspólnej polityki rolnej (WPR) i do nowego systemu płatności jednolitej, jak również na brak zdefiniowania w tym nowym systemie kontroli głównych i pomocniczych, tak aby mogły być stosowane ryczałtowe kwoty korekt.

W drugiej kolejności skarżąca podkreśla, że stosowanie dawnych wytycznych do nowej WPR narusza poważnie zasadę proporcjonalności.

W trzeciej kolejności skarżąca twierdzi, że nałożenie korekty, w niniejszym przypadku w ponad trzykrotnej wysokości, stanowi naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, ponieważ wskutek orzeczeń sądowych nie było możliwe odnowienie lub uzupełnienie systemu identyfikacji działek rolnych — systemu informacji geograficznej (LPIS-GIS) i Grecja uzgodniła z UE plan działania w celu uzupełnienia LPIS-GIS, który to plan był ściśle przestrzegany.

W czwartej kolejności skarżąca utrzymuje, że: a) okoliczności faktyczne zostały źle i błędnie ocenione (jeśli chodzi o podnoszone spóźnione przeprowadzenie i złą jakość kontroli na miejscu) oraz b) z porównania danych LPIS-GIS, które zostały użyte dla roku złożenia wniosków 2006, z kompletnymi i wiarygodnymi danymi LPIS-GIS z roku 2009 — jak Komisja mogła sprawdzić w drodze kontroli na miejscu — wynika, że różnice i błędy są znikome i nie przekraczają 2,5 %.

W odniesieniu do korekty w zakresie tytoniu skarżąca powołuje się w pierwszej kolejności na błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽¹⁾, ponieważ braki zarzucane przez UE nie stworzyły żadnego ryzyka dla EFOGR.

W drugiej kolejności skarżąca podkreśla, że warunki przyznania premii zostały ustalone wyczerpująco i wyłącznie w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92⁽²⁾, w związku z czym Komisja niezgodnie z prawem ustanowiła w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2848/1998⁽³⁾ — jako dodatkowy warunek przyznania premii — że tytoń musi zostać dostarczony pierwszemu przetwórcy do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku zbiorów (spóźnione dostawy tytoniu).

W trzeciej kolejności skarżąca zwraca uwagę na to, że art. 16 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/1998 narusza zasadę proporcjonalności, zważywszy, że kilkudniowe opóźnienie w dostawie tytoniu, za które nie ponoszą odpowiedzialności producenci tytoniu, lecz przedsiębiorstwa nabywające tytoń, pozbawia producentów całości ich rocznych przychodów, przy czym nie następuje obowiązkowe stopniowanie/obniżenie premii, oraz narusza także art. 39 ust. 1 lit. b) TFUE i art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92.

W czwartej kolejności skarżąca utrzymuje, że niezgodne z prawem jest pozbawienie producentów premii z powodu kilkudniowego opóźnienia w dostawie tytoniu, tym bardziej, że przedsiębiorstwo powołało się na istnienie nadzwyczajnych okoliczności, które nie pozwoliły mu przedstawić na czas listów gwarancyjnych i uczestniczyć w dostawach tytoniu.

W piątej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja niesłusznie przyjęła, że przeniesienie umów na uprawę nie jest dopuszczalne na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 i rozporządzenia (WE) nr 2848/98.

W szóstej kolejności skarżąca utrzymuje, że a) art. 5 i 6 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 2075/92 zostały błędnie ocenione i zastosowane w odniesieniu do zatwierdzenia trzech pierwszych przetwórców, którzy nie mieli własnych urządzeń (niedopuszczalni przetwórcy) oraz że b) Komisja nie uwzględniła w szczególności danych centrum przetwarzania tytoniu Grecji Centralnej A.T.P.L.

W odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności skarżąca powołuje się w pierwszej kolejności na brak ważnej podstawy prawnej nałożenia korekty w tym zakresie.

W drugiej kolejności skarżąca podkreśla, że niedopuszczalne jest zastosowanie ze skutkiem wstecznym przepisów, o których mowa w dokumencie AGRI 64043 z dnia 9 czerwca 2006 r., do roku 2005 będącego przedmiotem kontroli.

W trzeciej kolejności skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła obowiązek współpracy nałożony w traktacie, ponieważ rok 2005 był pierwszym rokiem stosowania nowego systemu oraz z tego względu, że zastosowała się ona natychmiast i w pełni do zaleceń Unii Europejskiej, tak że również zgodnie z ogólną zasadą słuszności korekty w wysokości 10 % w nowym zakresie zobowiązań nie są uzasadnione.

W czwartej kolejności skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła błąd w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do sześciu punktów przytoczonych przez Unię Europejską.

W odniesieniu do suszonych winogron skarżąca twierdzi w pierwszej kolejności, że niezgodne z prawem i nieuzasadnione korekty opierają się na błędzie faktycznym oraz na błędnej ocenie okoliczności faktycznych i art. 3 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1621/1999⁽⁴⁾.

W drugiej kolejności skarżąca podkreśla, że pomnożenie przez pięć z 2 do 10 % korekty stosowanej do suszonych winogron między okresem 2002-2003 a okresem 2003-2004 oraz okoliczność, że ta korekta uległa bardziej niż podwojeniu z 10 do 25 % między okresami 2003-2004, 2004-2005 i następnym okresem 2005-2006, są wynikiem błędnego zastosowania wytycznych w sprawie korekt ryczałtowych i wadliwej oceny okoliczności faktycznych. Stanowi to ponadto oczywiste naruszenie zasady proporcjonalności i przekroczenie uprawnień Unii Europejskiej.

W trzeciej kolejności skarżąca utrzymuje, że a) pomnożenie przez pięć korekty z 5 % stosowanej do suszonych winogron korynckich dla okresu 2004-2005 do 25 % dla okresu 2005-2006 stanowi błędną wykładnię i błędne zastosowanie wytycznych w sprawie korekt ryczałtowych, oczywiste naruszenie zasady proporcjonalności i przekroczenie uprawnień Unii Europejskiej w odniesieniu do nałożenia korekty oraz że b) ustalenie 5 % dla okresu 2004/2005, w którym nie została przyznana żadna pomoc dla działek przeznaczonych pod uprawę winorośli, które to działki nie osiągnęły minimalnej wydajności, jest arbitralne i nieuzasadnione.

W czwartej kolejności skarżąca powołuje się na błędną ocenę okoliczności faktycznych dotyczących podnoszonych błędów w rejestrach winnic, identyfikacji i pomiaru działek przeznaczonych pod uprawę winorośli.

W piątej kolejności skarżąca podkreśla błędną ocenę okoliczności faktycznych, jeśli chodzi o podnoszone braki w wymogach w zakresie zarządzania i kontroli środka.

W odniesieniu do wysp Morza Egejskiego skarżąca powołuje się w pierwszej kolejności na naruszenie powagi rzeczy osądzonej, jako że w swoim wyroku z dnia 27 października 2005 r. w sprawie C-175/03 Grecja przeciwko Komisji (nieopublikowanym w Zbiorze) Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność korekty finansowej, która została nałożona w tym zakresie dla tych samych lat, oraz pomocniczo na naruszenie art. 264 i 266 TFUE.

W drugiej kolejności skarżąca wskazuje na błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999⁽⁵⁾, który stanowi, że korekty są nakładane zgodnie z regułą 24 miesięcy, lub pomocniczo na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych bądź brak kompetencji Unii Europejskiej *ratione temporis* do nałożenia w 2010 r. korekty opartej na jej piśmie z dnia 17 sierpnia 2000 r.; ponadto twierdzi, że nałożenie w 2010 r. korekt dotyczących niedociągnięć w systemie kontroli dla 1999, 2000 i 2001 r. narusza ogólne zasady pewności prawa, rozsądnego terminu i działania Unii Europejskiej we właściwym czasie z tego powodu, że postępowanie trwało nadmiernie długo, co nie miało żadnego uzasadnienia.

Wreszcie w odniesieniu do premii na zwierzęta skarżąca powołuje się w pierwszej kolejności na nieważność postępowania dotyczącego rozliczenia rachunków z powodu braku kompetencji Komisji *ratione temporis* do nałożenia korekt finansowych, a w drugiej kolejności na błędną ocenę okoliczności faktycznych i naruszenie zasady proporcjonalności w odniesieniu do oceny ryzyka, jakie stanowią dla funduszu problemy, o których tu mowa.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego.

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego.

(⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1621/1999 z dnia 22 lipca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w odniesieniu do pomocy odnoszącej się do uprawy winogron przeznaczonych do produkcji niektórych odmian winogron suszonych.

(⁵) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2011 r. — Portugalia przeciwko Komisji

(Sprawa T-2/11)

(2011/C 89/42)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/668/UE z dnia 4 listopada 2010 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument nr C(2010) 7555) (Dz.U. L 288, s. 24), w zakresie, w jakim decyzja stosuje wobec Portugalii jednorazową korektę finansową dotyczącą środka POSEI za lata budżetowe 2005, 2006 i 2007, w wysokości 743 251,25 EUR.

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi cztery zarzuty w uzasadnieniu skargi: naruszenie art. 11 rozporządzenia nr 885/2006⁽¹⁾, błędną wykładnię dwudziestego ósmego motywu rozporządzenia nr 43/2003⁽²⁾, naruszenie art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999⁽³⁾ oraz naruszenie zasad równości i proporcjonalności.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 1 rozporządzenia nr 885/2006, nie wskazując wyniku kontroli ani nie przedstawiając uwag w odniesieniu do lat budżetowych 2005 i 2006, uniemożliwiając zatem władzom portugalskim wykazanie, że jej wnioski odnoszące się do tych lat budżetowych były nieścisłe lub usunięcie ewentualnych braków w celu dostosowania się do uregulowań wspólnotowych i w związku z tym nie pozwalając im na skorzystanie z gwarancji procesowej przyznanej państwom członkowskim rozpatrywanym przepisem.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja oparła się na błędnej wykładni dwudziestego ósmego motywu rozporządzenia nr 43/2003, ponieważ z jednej strony uznała, że kontrola przeprowadzona przez władze portugalskie była niewystarczająca w świetle uregulowań Unii zważywszy na poziom stwierdzonych uchybień nie wyjaśniając jednak nigdzie, w jakim zakresie lub dlaczego wspomniane kontrole powinny być odmienne lub szersze; jednakże z drugiej strony w zasadzie uznała, że ta sama kontrola była wystarczająca celem obliczenia korekty finansowej.

Ponadto zdaniem skarżącej Komisja naruszyła również art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999, zgodnie z którym Komisja podejmuje decyzję o wykluczeniu wydatków z finansowania wspólnotowego określonego w art. 2 i 3, jeśli stwierdzi, że wydatki te nie zostały dokonane zgodnie z przepisami Wspólnoty, wyłączając z finansowania wspólnotowego wydatki dokonane przez Republikę Portugalską, ponieważ błędnie stwierdziła, że wspomniane wydatki nie zostały dokonane z poszanowaniem tych uregulowań.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999 w zakresie, w jakim przy rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR zupełnie pominęła wytyczne zawarte w dokumencie roboczym o sygn. VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r., które ustanowiła i wydała w celu stosowania tego przepisu, w szczególności w odniesieniu do obliczania korekt finansowych.